

1) Προσφορά, φιλοδώρημα *Λεξ. Περίδ. Βυζ.* 2) Ἡ μεταβολή τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος εἰς ἄρτους Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀπλοχέριστος ἐπίθ. Βιθυν. Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ. ἀ.) ἀπλοχέριγος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπλοχεριστός < ἀπλοχερίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ παρέχων τὰ ἑαυτοῦ εὐκόλως, φειδωλός, φιλάργυρος Πελοπν.: *Μὴ φαντασθῆς πῶς θὰ βγάλῃς τίποτα ἀπ' αὐτόν, εἶναι ἄνθρωπος ἀπλοχέριστος.* Συνών. ἀκριβός **Α1β**, συμμαζωχτός, σφιχτός, σφιχτοχέρης. Ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλοχέρης **1**. 2) Ὁ μήπω μεταπλασθεὶς εἰς ἄρτους, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀλεύρων φυράματος Πελοπν. (Τριφυλ.) β) Καθόλου ἐπὶ ζύμης ἢ ἄρτου, ὁ μὴ ὑποστάς τὴν χυμικὴν ζύμωσιν Βιθυν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Μάν. Ὀλυμπ.): *Τὸ ψωμί εἶναι ἀκόμα ἀπλοχέριγο Μάν. Τὸ ψωμί εἶναι ἀπλοχέριστο Ὀλυμπ.* Συνών. ἄγινος **1**, ἀγίνωτος **2**, ἀμπάητε, ἀμπατος **2β**, *ἀνανέβαστος **2**, ἀνανέβατος **1**, λειψανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνακουφωτός **2**, ἀνεβασμένος, ἀνεβατός **Α1**.

ἀπλοχερίτσα ἢ, ἀμάρτ. ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Κορινθ.) ἴπλοχερίτσα Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλόχερος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ὅσον δύναται τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἐτέραν χεῖρα ἔνθ' ἄν.: *Νῖα ἴπλοχερίτσα κριθάρι Καρυά Κορινθ.* Συνών. ἀπλοχερεῖα **1**, ἀπλόχερο **2**.

ἀπλόχερο τό, Σκυρ. κ. ἀ. ἴπλόχερο Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀπλόχιρον Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θάσ. Θεσσ. (Τίρναβ.) Κυδων. Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών.) ἴπλόχιρο Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) ἴπλόχιρον Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. Χουλιαρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Πάγγ. κ. ἀ.) ἀπόχιρον Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἀπλοχέρι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,103 ἀπλουχέρ' Θράκ. (Αἰν.) ἴπλοχέρι Λευκ. ἴπλοχέρ' Ἡπ. (Τσαμαντ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἀπλοχέριο Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχεριό Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) ἀπλόχερος ὁ, ἀμάρτ. ἴπλόχερος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἴπλόχερος Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Μέγαρ. ἴπλόχερε Τσακων. ἀπλόχερη ἢ, Πελοπν. (Βυτίν.) ἴπλόχερη Πελοπν. (Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι. Ὁ τύπ. ἀπόχιρου κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἀπό. Πβ. παρὰ Δουκ. λ. ἀποχερεῖα, παρ' ἣν καὶ ἀπλοχερεῖα.

1) Τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ.) Λευκ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἐπῆρα κάδοσα μὲ τὸ ἴπλοχέρι μου Λευκ. Ἀφ'ξὶ τοῦ ἴπλόχιρον Ζαγόρ. Πίν' νιρὸ μὲ τοῦ ἴπλόχιρον Χουλιαρ.* 2) Ποσότης δυναμένη νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐτέρας χειρὸς ἔνθ' ἄν.: *Ἐνα ἀπλόχερο φάβας Σκυρ. Ἐνα ἴπλόχερο σ'τάρι Κύμ. Ἐνα ἴπλόχιρο ἀλεύρ' - ρύζ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλόχιρον κόλλ'βα Πάγγ. Λό μου ἔναν ἴπλόχερο κριθάρι Καλάβρυτ. Νῖα ἴπλόχερη ἀλεύρι-φακῇ Καρυά Κορινθ. Τρίκκ. Ἐνα ἴπλόχιρον μακιδοννήσ' Ζαγόρ. Ἐνα ἴπλοχέρι ἀλεύρι Λευκ. || Φρ. Κί τ' χρόν' ἴπλόχιρα (κατὰ παρφιδίαν ἀντὶ τοῦ: κί τ' χρόν' πλῆσιτιρα. Εὐχὴ λεγομένη ὅταν τις λαμβάνῃ μικρὰν δωρεὰν ἐκ συγκομιζομένων καρπῶν) Σάμ. Συνών. ἀπλοχερεῖα **1**, ἀπλοχερίτσα. β) Μικρὰ ποσότης, ἐλάχιστόν τι ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.*

Σοῦ φώναξαν, σοῦ γύρεψαν, παιδί μου, ἐλεημοσύνη ἔν' ἴπλοχέρι ἄχερο νὰ στρώσουν γιὰ κρεββάτι.

3) Ποσὸν περιλαμβανόμενον εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.): *Μῶ-δωκε ἕνα ἴπλόχιρον καρύδιμα Ζαγόρ. Ὡσέ μου ἕνα ἴπλόχερο καλαμπότσι νὰ ρίξον τοῦν γόττιονε Ἀνδρων.* Συνών. ἀπλοχερεῖα **1β**. 4) Ἐλευθεριότης Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀνοιχτοχερεῖα, ἀπλοχερεῖα **1**, χονβαρδοσύνη.

ἀπλόχωρα ἐπίρρ. Θήρ. Θράκ. Κῶς Σῦρ. κ. ἀ. ἀπλόχωρα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) ἴπλόχωρα Εὐβ. (Ὀρ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) Ρόδ. ἴπλόχωρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μὲ ἐπάρκειαν χώρου, μὲ εὐρυχωρίαν, ἀνέτως ἔνθ' ἄν.: *Βάλ'τα πρὸ ἀπλόχωρα Σῦρ. Ἀπλόχωρα κάθομαι σὲ τοῦτο τὸ σπίτι Θράκ. Ἐδῶ 'ς τὸ καινούριο σπίτι εἵμαστε ἀπλόχωρα Κορινθ. Εἵμαστε λίγοι τοαὶ καθόμαστε ἴπλόχωρα Κονίστρ. Τὸ φόρεμα μου 'ρκεται ἴπλόχωρα αὐτόθ. Συνών. *ἀνάχωρα, ἀπλοχωρετά.*

ἀπλοχωράδα ἢ, Κρήτ. Μήλ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: *Σ τὸ σπίτι τους ἔχουν ἀπλοχωράδα Μήλ. Ἐδὰ ποῦ ἔφυγεν ὁ ἄλλος μας ἔχομεν ἀπλοχωράδα 'ς τὸ κρεββάτι καὶ κοιμούμεστα ἦσυχά Κρήτ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα **2**.*

ἀπλοχωραίνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Μετβ. κάμνω τι ἀπλόχωρον, εὐρύχωρον Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Ἀπλοχωραίνω τὸ σπὶτ' μας || Φρ. Ἀπλοχωραίνω τὴν καρδιά (παύω νὰ στενοχωροῦμαι). Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πάρ.: Κάτσε κοδὰ γιὰ ν' ἀπλοχωράνῃ τὸ τραπέζι Πάρ. Τὸ σπὶτ ἀπλοχωραίνε Σαρεκκλ. || Φρ. Ἀπλοχωραίνε ἢ καρδιά του (δὲν στενοχωρεῖται πλέον) Σαρεκκλ. Συνών. ἀπλοχωρεύω, ἀπλοχωρῶ **1**.*

ἀπλοχωρένω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος.

Πληθύνομαι, πολλαπλασιάζομαι: *Εἶδ' ἀπλοχωρέναν μέσ' 'ς ν' Ἀθήνα οἱ πατεράδες! (οἱ καθολικοὶ ἱερομόναχοι).*

ἀπλοχωρετά ἐπίρρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. ἀπλοχωρετός.

Ἀπλόχωρα, ὁ ἰδ.

ἀπλοχωρεύω ἀμάρτ. ἴπλοχωρεύω Σῦρ. ἴπλοχωρεύω Ρόδ. ἴπλοχωρεύου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος. Ὁ τύπ. ἴπλοχωρεύου κατὰ τὸ ἀπλύχωρος.

Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ εὐρυχωρίαν ἔνθ' ἄν.: *Ἐχτίσαμε ἄλλη μιὰ κάμαρα 'ς τὸ σπίτι καὶ ἴπλοχωρέψαμε Σῦρ. Τοῦ π'κάμ'σου θὰ ἴπλοχωρέψ' Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρῶ **1**.*

ἀπλοχωριά ἢ, ἀπλοχωρία Μέγαρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπλοχωριά Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Σῦρ. Χίος ἀπλοχωριά Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἴπλοχωριά Εὐβ. (Ὀρ.) ἴπλοχωρία Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπλοχωρία Μέγαρ. ἀπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.) ἀπλοχωριά Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. ἴπλοχωρία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλόχωρος, παρ' ὃ καὶ ἀπλύχωρος.

1) Ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία ἔνθ' ἄν.: *Ἐχομεν μεγάλ' ἀπλοχωριά 'μεῖς 'ς τὸ σπὶτ' μας Σαρεκκλ. Πάμε 'τσεῖ ποῦ*

εἶναι ἀπλοχωρία νὰ παίξωμε Μέγαρ. Ἐδῶ δὲν ἔχομ' ἀπλοχωρία Θήρ. Ἐχει ἀπλυνχωρία τὸ κατώει Ἄνδρ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλ α 2. 2) Μεταφ. ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή Θράκ. (Σαρεκκλ.): Χρειάζεται, παιδί μου, ἀπλοχωρία μεγάλ' γιὰ νὰ βαστάξ'ς τὸ δόνο σ'.

ἀπλόχωρος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἴπλόχωρος Βιθυν. (Προῦσ.) Εὐβ. (Κάρυστ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μεγίστ. Πελοπ. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Σουδεν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σέριφ. ἀπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ. ἄ. ἴπλόχουρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) κ. ἄ. ἴμπλόχωρος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπλύχωρος Ἄνδρ. Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) ἀπλύχουρος Πελοπ. (Κότρων.) ἴπλύχωρος Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Πελοπ. (Τριφυλ.) ἴπλύχουρους Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) ἴπλύχουρους Σαμοθρ. ἴμπλύχουρους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόος, παρ' ὃ καὶ ἀπλύς, καὶ τοῦ οὐσ. ἡ ὥρος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἐπάρκειαν χώρου, εὐρύχωρος ἐνθ' ἄν.: Λιβάδι - μέρος - σπίτι ἀπλόχωρο πολλαχ. Ἄπλόχωρος τόπος αὐτὸς Θήρ. Αὐλὴ ἀπλόχωρη Θράκ. Σῦρ. Μῶρεται ἴπλόχωρο τὸ παπούτσι Σουδεν. Ἀπλύχωρη κάμαρα Ἄνδρ. Ἀπλύχωρος σάκκος Μάν. Ἀπλύχωρη σκούφια αὐτόθ. Τὰ ροῦχα τοῦ ἔρχονται ἴπλύχωρα Τριφυλ. Τὸν π'κάμ' σου ἦρθι ἴπλύχουρου Εὐβ. (Στρόπον.) || Φρ. Ἀπλόχωρη καρδιά (μὴ στενοχωρουμένη, ὑπομονητικὴ) Θήρ. Κρήν. Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ἀπλόχωρο ν' τὸ στρώμα μου, σώνει μ' ἐμὲ καὶ κείνο Κρήτ. Συνών. *ἀνάχωρος 1, ἀντίθ. στενόχωρος. β) Ἐπὶ περιεχομένου, ὁ ἀνέτως εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Σουδεν. Τριφυλ.): Βάλε τὰ σταφύλια 'ς ἓνα καλάθι μεγάλο γιὰ νὰ εἶναι ἴπλύχωρα Τριφυλ. Μπαίνει ἴπλόχωρο τὸ χέρι μου μέσα Σουδεν. 2) Μεταφ. ὑπομονητικός, γενναῖος Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀπλόχωρος ἄνθρωπος αὐτός. Συνών. *ἀνάχωρος 2.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ κατὰ τὸν τοκετὸν σχηματιζόμενον πλήρες ὕγρου θυλάκιον Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἐσπασε ὁ ἀπλόχωρος. 2) Οὐδ. ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία Σκῦρ.: Ἄῶ ἔχομε ἀπλόχωρο γιὰ οὔλοι μας τοσοῖ δ' λειές.

ἀπλοχωρῶ Θήρ. Σίφν. Σῦρ. ἀπλουχωρῶ Θράκ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλόχωρος.

1) Γίνομαι ἀπλόχωρος, ἀποκτῶ ἐπάρκειαν χώρου Θήρ. Θράκ. Σίφν.: Ἐφυγαν τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὸ σπίτι κι ἀπλοχωρέσαμε Σίφν. Τρανίζον πάρα 'κεῖ ν' ἀπλοχωρέσωμε λιγάκι αὐτόθ. Συνών. ἀπλοχωραίνω, ἀπλοχωρεύω, πλατυχωρεῖμαι (ἰδ. πλατυχωρῶ). β) Ἀποκτῶ, ἔχω εὐρυχωρίαν εὐρισκόμενος ἢ κείμενός που Θήρ. Θράκ.: Τὸ πιλάβι θ' ἀπλοχωρήσῃ μέσ' 'ς τὴν ἀπλάδενα Θήρ. Ἀπλοχώρεσα τώρα (ἐνν. εἰς τὸ νέο σπίτι) Θράκ. 2) Κάμνω εὐρυχωρίαν, κάμνω τόπον Σῦρ.: Ἀπλοχώρεσε γιὰ νὰ καθίσωμε κ' ἐμεῖς.

ἀπλύμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπλύμιγος Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλυνμιστός < πλυνμίζω.

Ὁ μὴ ταγισθεὶς μὲ πλυνμίν, μὲ βρασμένην ὕδαρῇ τροφήν, ἐπὶ τῆς ἀρτιτόκου ἀγγελάδος: Ἐφέκεν ἀπλύμιγον τὸ χτήνον δύο ἡμέρας. Πβ. ἀτάγιστος.

ἀπλυσάδα ἡ, Κύθν. ἀναπλυσάδα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσάδα ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπλυτος, στέρησις πλύσεως, καθα-

ρισμοῦ, ρυπαρότης ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' υσάδα ποῦ τὴν ἔχει! βρομᾷ ἀπὸ τὴ γλίτσα! Κύθν. || Ἄσμ.

Τὸ χρωμα μου πα ἔλλαξεν ἀσ' σὴν ἀναπλυσάδαν

Τραπ. Συνών. ἀλουσία, ἀπαλλάγασμα, ἀπαλλαγισμός, ἀπαστρία 1, ἀπαστρίλα, ἀπαστροσύνη, ἀπλυσία 1, ἀπλυσίλα, ἀπλυτάδα, ἀπλυτίκλα, ἀπλυτίλα. 2) Ἐπὶ τοῦ οἴνου, δυσάρεστος ὁσμὴ καὶ γεῦσις προερχομένη ἐξ ἀτελοῦς καθαρισμοῦ τοῦ οἴνοφόρου βυτίου Κύθν. Συνών. ἀπλυσία 2.

ἀπλυσία ἡ, ἀπλυσία Πελοπ. (Μάν.) ἀπλυσία σύνθηθ. ἀπλυσία πολλαχ. ἀναπλυσία Πόντ. ἀνηπλυσία Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπλυσία. Διὰ τὸν τύπ. ἀναπλυσία ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ., σύνθηθ.: Τὸν ἔφαγε ἡ ἀπλυσία. Βρόμῃσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία σύνθηθ. Ποῦ τὴν ἀπλυσίαν ἐξουρωθήκαμεν οὔλοι μας Κύπρ. Ἀφ' νι τοῦ σπίτ' ἔρ' μου τοῖ σκουτ' νό, γιμᾶτον ἀπλυσία Λέσβ. Ψείρισσε ἀπὸ τὴν ἀπλυσία Μάν. Τὰ λώματα μ' ἐλερώθαν ἀσ' σὴν ἀναπλυσίαν Πόντ.

β) Ἡ μὴ ἐκτέλεσις πλύσεως, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῆς καθημερινῆς χρήσεως ὑφασμάτων Εὐβ. (Λίμν.) Σάμ.: Ἐχομ' ἀπλυσά (ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἐπλύναμε) Λίμν. 2) Ἀπλυσάδα 2, ὁ ἰδ., Κύθν.

ἀπλυσίλα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλυσία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτάδα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτεύω ἀμάρτ. ἀπλυτεύου Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος.

Εἶμαι ἄπλυτος, ἀκάθαρτος.

ἀπλυτίκλα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτίλα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπλυσάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλυτοβεδούρα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀπλυτουβιδούρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπλυτουβιδούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλυτος καὶ τοῦ οὐσ. βεδούρα.

Ἀκάθαρτος ὡς ἄπλυτη βεδούρα ἐνθ' ἄν.: Νιὰ ἄπλυτη τὴ λέμε ἀπλυτοβεδούρα Βούρβουρ. Ἐν τῇ ἡ ἀπλυτοβεδούρα (ἐν = ἰδὲ) Τρίκκ. Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. Αἰτωλ.

ἄπλυτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄπλυτους βόρ. ἰδιώμ. ἄπλυτο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) ἄπλυτο Ἀπουλ. ἀνέπλυτος Ἡράκλ. ἀνήπλυτος Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. ἀνήπλυτους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπλυτος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνέπλυτος καὶ ἀνήπλυτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ πλυθεὶς, ὁ μὴ διὰ τῆς πλύσεως καθαρθεὶς, ρυπαρός, ἀκάθαρτος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.

